

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. M. C., N., zastúpeného A. s. r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Sžd 33/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. M. C. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2013 doručená sťažnosť JUDr. Ing. M. C., N. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Sžd 33/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. januára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že 26. októbra 2010 o 15.08 h na K. ulici v N. malo dôjsť k spáchaniu priestupku tým, že vodič motorového vozidla Alfa Romeo Giulietta s evidenčným číslom N. neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky IP 17a a zastavil a stál s motorovým vozidlom na parkovacom mieste s plateným státím bez zaplatenia poplatku za parkovanie. Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru N. (ďalej len „okresný inšpektorát“) rozkazom o uložení sankcie za priestupok sp. zn. ORPZ-NR-OD12-Pr-1772/2010 zo 4. januára 2011 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania už uvedeného priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Bola mu uložená pokuta vo výške 40 €.

Proti uvedenému rozkazu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odpor, čím došlo k jeho zrušeniu zo zákona. Následným rozhodnutím okresného inšpektorátu sp. zn. ORPZ-NR-OD12-Pr-1772/2010 zo 7. apríla 2011 bol sťažovateľ uznaný vinným v rovnakom rozsahu a bola mu uložená rovnaká sankcia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. Rozhodnutím Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v N. (ďalej len „krajský inšpektorát“) sp. zn. KRPZ-NR-KDI-SK-68/2011 z 30. júna 2011 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté a bolo potvrdené rozhodnutie okresného inšpektorátu.

Proti rozhodnutiu krajského inšpektorátu podal sťažovateľ 6. septembra 2011 Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 S 23/2011 z 18. apríla 2012 bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžd 33/2012 z 11. decembra 2012 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

Podľa názoru najvyššieho súdu správny orgán mal dôvodne za preukázané, že páchatelom priestupku bol práve sťažovateľ, čo podľa neho vyplýva napr. z toho, že on telefonicky oznamoval, že sa na vozidle nachádza blokovacie zariadenie, ktoré žiadal

odstrániť, na výzvu nepredložil platný parkovací lístok, vo veci sa odmietal zápisnične vyjadriť a po vykonaní príslušných úkonov nasadol do vozidla a odišiel s ním preč. Najvyšší súd však opomenul zohľadniť niekoľko relevantných ustanovení právnych predpisov, a to najmä ustanovenie § 25 ods. 1 písm. o) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), z ktorého vyplýva, že zákaz zastaviť a stáť na platenom parkovisku, ak nie je zaplatený poplatok za parkovanie, sa vzťahuje na vodiča, a preto páchatelom inkriminovaného priestupku je vodič, teda osoba, ktorá s motorovým vozidlom zastavila a stála na platenom parkovisku bez zaplateného poplatku za parkovanie, a nie osoba, ktorá prišla motorové vozidlo vyzdvihnúť alebo na ňom odišla preč. Povinnosť vykonávať objasňovanie priestupkov, t. j. zistiť presne a úplne skutočný stav veci a na ten účel si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie zákon ukladá správnomu orgánu (nie teda sťažovateľovi). Už v odvolacom správnom konaní bolo povinnosťou ex offio dôsledne sa zaoberať tvrdeniami a námietkami sťažovateľa, čo sa však nestalo. K náprave nedošlo ani v konaní pred všeobecnými súdmi, pretože pri rozhodovaní sa tieto uspokojili výlučne s tvrdeniami správnych orgánov pri absencii akéhokoľvek objektívneho dôkazu o páchatelovi priestupku. Neobstojí záver najvyššieho súdu (potvrdzujúci tvrdenie krajského inšpektorátu), podľa ktorého sťažovateľ nevyužil právo vyjadriť sa na mieste, čím mal potvrdiť skutočnosť, že bol vodičom vozidla. Hoci najvyšší súd sťažovateľovi vytýka, že sa neriadil zásadou, podľa ktorej práva patria len bdelym, zároveň nevzal do úvahy, že sťažovateľ využil na ochranu svojich práv všetky dostupné právne prostriedky.

Sťažovateľ navrhuje vydat' nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sžd 33/2012 s tým, aby bol rozsudok z 11. decembra 2012 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov konania v sume 331,12 €.

II.

Z rozkazu o uložení sankcie za priestupok okresného inšpektorátu sp. zn. ORPZ-NR-OD12-Pr-1772/2010 zo 4. januára 2011 vyplýva, že ním bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch, za čo mu bola

uložená pokuta vo výške 40 €. Priestupku sa dopustil tým, že 26. októbra 2010 o 15.08 h v N. na K. ulici s vozidlom Alfa Romeo Giulietta neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky IP 17a a zastavil a stál na parkovacom mieste s plateným státím bez zaplatenia poplatku za parkovanie (vo vozidle nebol umiestnený platný doklad o zaplatení poplatku za parkovanie a sťažovateľ takýto doklad ani nepredložil hliadke). Podľa názoru okresného inšpektorátu nie sú pochybnosti o tom, že sa sťažovateľ dopustil uvedeného priestupku, a to vzhľadom na skutočnosť, že policajná hliadka vykonávala kontrolu sťažovateľa v súvislosti s plnením zákonných povinností.

Z odporu proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok z 8. februára 2011, ktorý sťažovateľ podal prostredníctvom právneho zástupcu, vyplýva, že nesúhlasí s dôvodmi a závermi rozkazu a žiada, aby bol tento zrušený a v konaní sa pokračovalo.

Z rozhodnutia o priestupku okresného inšpektorátu sp. zn. ORPZ-NR-OD12-1772/2010 zo 7. apríla 2011 vyplýva, že sťažovateľ bol písomne predvolaný na ústne pojednávanie, pričom jeho právny zástupca predvolanie prevzal 23. marca 2011, avšak na pojednávanie konané 7. apríla 2011 sa bez ospravedlnenia nedostavil, a preto sa konalo v jeho neprítomnosti. Sťažovateľ neuplatnil relevantné námietky. Na základe správy o výsledku objasňovania priestupku, záznamu o podaní vysvetlenia k priestupku, úradného záznamu o dopravnom priestupku, výpisu z evidencie vodičov, rozkazu o uložení sankcie za priestupok a odporu proti nemu bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku.

Z odvolania sťažovateľa z 19. apríla 2011 vyplýva, že podľa jeho názoru z odôvodnenia nemožno zistiť, na základe akých skutočností bolo ustálené, že sa skutku dopustil práve on. Nedostatočné zistenie skutkového stavu potvrdzuje aj fakt, že ide o firemné motorové vozidlo, ktoré nie je majetkom sťažovateľa.

Z rozhodnutia krajského inšpektorátu sp. zn. KRPZ-NR-KDI-SK-68/2011 z 30. júna 2011 vyplýva, že ním bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté a rozhodnutie okresného inšpektorátu bolo potvrdené. Podľa názoru krajského inšpektorátu zo spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ bol uzročený so skutočnosťou, že sa dopustil priestupku,

odmietol prerokovanie veci v blokovom konaní, rovnako sa odmietol k veci zápisnične vyjadriť policajnej hliadke. Bolo mu oznámené, že vec bude postúpená na doriešenie príslušnému policajnému útvaru. Po spísaní potrebných úkonov sťažovateľ nasadol do predmetného vozidla a z miesta dopravného priestupku odišiel preč. Musel si byť vedomý tej skutočnosti, že na vozidle sa nachádza blokovacie zariadenie, keďže to sám oznámil. Mal tiež možnosť sa namieste vyjadriť k osobe vodiča, ako aj k prípadnej obhajobe svojej osoby obviňovanej z dopravného priestupku. Toto právo nevyužil a potvrdil tú skutočnosť, že bol vodičom uvedeného vozidla, keďže po vykonaní administratívnych úkonov do vozidla nasadol a následne s ním jazdil. Účastník konania na to, aby bol považovaný za vodiča, nemusí nikde uvádzať, že bol vodičom, keďže sa odmietol na mieste akokoľvek vyjadriť. Pri označení osoby ako vodiča sa vychádza automaticky z logickej úvahy orgánu objasňujúceho priestupok a z konania osoby, ktorá vedie či viedla vozidlo. Postoje sťažovateľa, ktorý bol poučený o možných následkoch a napriek tomu odmietol podpísať zápisnicu a podať akékoľvek vysvetlenie, ktoré by zoslabovalo alebo vyvracalo skutočnosti kladené mu za vinu, treba považovať minimálne za rozporné s dobrými mravmi.

Zo žaloby sťažovateľa z 5. septembra 2011 podanej krajskému súdu 6. septembra 2011 vyplýva, že správny orgán porušil povinnosť dôkladne zistiť osobu páchatel'a priestupku, pretože na usúdenie, že ním bol sťažovateľ, postačilo to, že bol oznamovateľom. Pritom išlo o firemné auto, ktorého je aj on spoluvlastníkom, a je preto logické, že oznámil skutočnosť, že sa na vozidle nachádza blokovacie zariadenie. To však nemalo viesť k automatickému presvedčeniu, že bol páchatel'om priestupku, keďže po príchode polície k autu túto skutočnosť nepreverovali a vôbec sa sťažovateľa nepýtali, či on vozidlo zaparkoval.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 15 S 23/2011-42 z 18. apríla 2012 vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu vzhľadom na ustanovenie § 6 ods. 5 a 6 zákona o cestnej premávke je prevádzkovateľ vozidla povinný v súvislosti s konaním o priestupku orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok, oznámiť osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla. Ak je prevádzkovateľom vozidla právnická osoba, ktorá v rámci svojej činnosti zveruje motorové vozidlo inej osobe,

je povinná viesť o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi evidenciu s údajmi o mene a priezvisku vodiča, dátume a čase vedenia motorového vozidla, evidenčnom čísle motorového vozidla a adrese pobytu vodiča. Sťažovateľovi preto ako štatutárnemu zástupcovi prevádzkovateľa vozidla nepochybne vznikla povinnosť oznámiť meno, priezvisko a adresu pobytu vodiča, ktorý v inkriminovanom čase zaparkoval vozidlo bez platného dokladu o zaplatení poplatku za parkovanie. Sťažovateľ si však túto povinnosť nesplnil a ani do rozhodnutia krajského súdu neuviedol osobu vodiča, ktorá nie je s ním totožná. Preto nebolo zistené žiadne pochybenie zo strany správnych orgánov.

Z odvolania sťažovateľa z 31. mája 2012 vyplýva, že namieta ustálenie, podľa ktorého sa priestupku dopustil on, a opakuje už predtým uplatnenú obranu. Odkaz krajského súdu na ustanovenie § 6 ods. 5 a 6 zákona o cestnej premávke neobstojí, lebo tam uvedené povinnosti sa týkajú prevádzkovateľa vozidla, ktorým je právnická osoba. Táto však nebola účastníkom konania. V závere, podľa ktorého sťažovateľ nesplnil povinnosti z citovaného ustanovenia, došlo k preneseniu zodpovednosti za úplné zistenie skutkového stavu z krajského inšpektorátu na sťažovateľa, a to aj napriek tomu, že nejde o objektívnu zodpovednosť.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžd 33/2012 z 11. decembra 2012 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu. Podľa názoru najvyššieho súdu podstatnou námietkou sťažovateľa bol nedostatočne zistený skutkový stav spočívajúci v nepreukázaní, že konkrétnou osobou páchatela priestupku bol on sám. S touto námietkou sa nebolo možné stotožniť. Je nepochybné, že aj na priestupkové konanie sa vzťahujú princípy obsiahnuté v Listine základných práv a slobôd a v dohovore. Legitímna požiadavka zachovania súladu priestupkového konania s uvedenými princípmi však neopravňuje na to, aby sa ustanovenia upravujúce pracovný postup v priestupkovom konaní vo svojich dôsledkoch vykladali spôsobom, ktorý by fakticky znemožnil akýkoľvek efektívny postih. Interpretácia obmedzujúcich pravidiel postupu v správnom konaní nemôže byť natoľko extenzívna, aby vo svojich dôsledkoch znemožnila účinný postih za protiprávne konanie. Správny orgán mal dôvodne za preukázané, že páchatelom bol práve sťažovateľ, čo ustálil na základe skutočnosti, že tento sa sám nachádzal na mieste spáchania priestupku a prihlásil sa

k predmetnému vozidlu, oznamoval telefonicky polícii, že na vozidle sa nachádza blokovacie zariadenie, ktoré žiadal odstrániť, bol legitimovaný a komunikoval s príslušníkmi polície, na výzvu nepredložil platný parkovací lístok, k veci sa odmietal zápisnične vyjadriť a po vykonaní administratívnych úkonov nasadol do vozidla a odišiel s ním preč, pričom na mieste pri podaní vysvetlenia netvrdil, že priestupok nespáchal a ani nijako nespochybňoval, že sa s ním koná ako s vodičom vozidla, ktorý vozidlo zaparkoval. Túto skutočnosť nenamietal ani neskôr v odpore proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok a ani na ústnom prerokovaní priestupku, ktorého sa nezúčastnil. Za daných okolností preto správny orgán dôvodne považoval uvedené skutočnosti za dostatočné na identifikáciu sťažovateľa ako páchatel'a priestupku. Treba súhlasiť s názorom krajského inšpektorátu, podľa ktorého nie je potrebné, aby sťažovateľ sám seba označil ako páchatel'a, ale je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade osoba s evidentným vzťahom k vozidlu snažiaca sa preniesť zodpovednosť na inú neidentifikovanú osobu musí byť pripravená na to, že správny orgán môže vychádzať z ostatných dôkazov a posúdiť, či tieto sú samy osebe dostatočne preukazné na identifikáciu páchatel'a, teda či z takýchto vykonaných dôkazov možno logickým postupom dospieť k ucelenému dôkaznému reťazcu, z ktorého možno vyvodíť zodpovednosť konkrétnej osoby. Pokiaľ sťažovateľ začal až dodatočne (v odvolaní proti rozhodnutiu okresného inšpektorátu) vytýkať nedostatočne zistený skutkový stav, takáto námietka neobstojí, keďže je zřejmé, že k inému postupu vzhľadom na dovtedajší pasívny postoj sťažovateľa nebol dôvod a takáto obrana v uvedenom štádiu konania sa dôvodne javila ako nevieryhodná, účelová a zjavne smerujúca k zbaveniu sa zodpovednosti za spáchaný priestupok jej prenesením na inú neidentifikovanú osobu. Sťažovateľ mal v konaní možnosť zbaviť sa obvinenia poukázaním na to, že priestupku sa dopustil niekto iný. Ak však takéto tvrdenie nepodporil označením osoby, ktorá sa mala priestupku dopustiť, nemôže dôvodne očakávať, že takéto nepreukázateľné tvrdenie vyvolá pochybnosti postačujúce na zbavenie jeho zodpovednosti za priestupok. Takto poskytnutá možnosť ponúkať dôkazy a uplatniť prostriedky na vlastnú obranu (ktorú však sťažovateľ nevyužil) plne zodpovedá ústavnému princípu rovnosti zbraní, ktorý bol v plnej miere zachovaný. Treba tiež pripomenúť, že účastník konania musí byť aktívny, čo vyplýva už aj z rímskoprávnej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, teda že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú

o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou). V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, lebo inak ich podcenením či zanedbaním môžu svoje práva stratiť.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto

možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je námietka sťažovateľa, podľa ktorej bez opory vo vykonaných dôkazoch bol označený za páchatela priestupku.

Podľa názoru ústavného súdu treba skutkové a právne závery najvyššieho súdu považovať za dostatočné, úplné a presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ so závermi nesúhlasí, sama osebe nemôže zakladať porušenie označených práv.

Z pohľadu ústavného súdu treba prisvedčiť sťažovateľovi, ktorý tak v priebehu správneho konania, ako aj konania vedeného všeobecnými súdmi poukazoval na to, že konanie o priestupkoch treba v podstate považovať za trestné konanie s aplikáciou tých základných zásad, ktoré sú pre trestné konanie neopomenuteľné. Ide najmä o zásadu prezumpcie neviny, ako aj o právo stíhanej osoby slobodne sa rozhodnúť o tom, akým

spôsobom sa bude počas konania, resp. v tom-ktorom štádiu konania obhajovať. Súčasťou uvedeného oprávnenia je aj slobodné rozhodnutie o tom, či a v akom rozsahu sa stíhaná osoba bude vyjadrovať k obvineniu, ktorému čelí. Rozhodnutie stíhanej osoby o týchto otázkach tvorí zároveň súčasť procesno-právnej zodpovednosti stíhanej osoby za výsledok konania. Je totiž vecou stíhanej osoby rozhodnúť sa, aká obrana bude pre ňu najvýhodnejšia, no zároveň v prípade, ak sa toto rozhodnutie ukáže ako nesprávne, musí niesť za to procesno-právnu zodpovednosť.

V danom prípade sa sťažovateľ rozhodol postupovať tak, že nikdy výslovne nevyhlásil, že nie on zaparkoval s vozidlom, ale rovnako výslovne nevyhlásil ani to, že by niekto iný tak urobil a ani žiadnu konkrétnu osobu v tomto smere nikdy neoznačil. V celom konaní (počnúc od odvolania proti rozhodnutiu okresného inšpektorátu) formuloval svoju obranu tak, že vytýkal absenciu dôkazov preukazujúcich, že vozidlo zaparkoval on.

Keďže sťažovateľ sa rozhodol brániť uvedeným spôsobom, nebolo možné vytýkať správnym orgánom, ale ani všeobecným súdom, že na základe zadovážených dôkazov, ktoré vzhľadom na produkovanú obranu sťažovateľa boli dostatočné, dospel v rámci hodnotenia dôkazov k presvedčeniu, že sa sťažovateľ priestupku dopustil.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2013